

Майко | мѣла | майко | драга !

Ты си | наша | душа | блага ; —

или пъкъ са разкъсва на нѣколко стѣпки, бабѣто въ туй двустипише :

Слънце | тѣ треп | ти за | хѣжда,

Рада | на во | да от | хѣжда.

И тонпческыйтъ стихъ са дѣли, като метрическыйтъ, на стѣпки, но тѣ иматъ досущъ другый характеръ. Тѣй, метрическыйтъ стѣпки са основаватъ на еднакво протаканье на гласа, изисканы отъ удареніето. Оттуй, при четенъето на метрически стихове, гласътъ пазѣ гладкостъ и нѣкаква-си пойностъ, а при четенъето на тонпчески стихове, гласътъ едно слѣдъ друго, ту са издига, ту са слага. — Отъ спичкытъ наши новы писатели, които сѣ са опытвали въ тонпчески стихове, никой ёще не ё сполучилъ колкото г-на Н. Михайловскаго. Ето едно отъ неговытъ стихотворенія въ превода на романа «Послѣднытъ днѣ на Помпелъ,» именно пѣсенъта съ слѣдующето съдържаніе: *Славословіе на любовта.*

« Тамъ дѣто Кипсесось струи

Водытъ си прозрачны, чисты ;

Тамъ дѣто тихыйтъ Зефиръ

Любѣи зелены горскы листы,

Тамъ пѣи таинственны пѣсни

На любовта светото птиче.

« Първопрестолень азъ съмь Богъ

Боговетъ азъ заповядавамъ,

На сѣкый на земята родъ

Обилны добринны раздавамъ :

Единъ мой смѣхъ — и този свѣтъ

Лицето си разхубавава.